

Wentelteefjes voor iedereen

Pollyanna Mattos Vecchio

(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

Dit verhaal vond plaats in Brazilië.

Rebeca hield de hand van haar zusje vast. Ze sprongen van de sofa en ploften op het tapijt. De twee meisjes giechelden.

'Hoger!' zei Melissa.

'Meisjes, niet springen in huis. We willen mevrouw Daisy niet zo vroeg op de dag storen', riep mama vanuit de keuken.

Rebeca en Melissa fronsten en gingen zitten. Ze waren net naar een nieuw appartement verhuisd. Mevrouw Daisy was hun onderbuurvrouw.

'Heb jij mevrouw Daisy weleens gezien?' vroeg Melissa aan Rebeca.

'Nee. Maar ik ben bang voor haar. Ik heb gehoord dat ze een hekel heeft aan kinderen', zei Rebeca.

Melissa keek met grote ogen. 'Maar hoe moet het dan met onze wentelteefjestradietie?'

Over een paar dagen was het kerstavond. Rebeca en Melissa vonden hun traditie om wentelteefjes voor hun burens te maken geweldig. Dit jaar was het bijzonder, omdat ze het voor het eerst in hun nieuwe huis zouden doen.

'Misschien moeten we de deur van mevrouw Daisy maar overslaan', zei Rebeca.

Op 24 december werden de meisjes enthousiast wakker. Het was tijd om de wentelteefjes te maken!

Rebeca klopte samen met papa de eieren, melk, suiker en kaneel. Melissa doopte het brood in het eimengsel. Daarna bakten ze het brood. Al gauw rook hun hele

appartement naar kaneel.

Toen ze klaar waren, deden ze de wentelteefjes in zakjes en schreven ze de namen van hun burens erop.

Rebeca deed het laatste zakje dicht. 'Klaar!' zei ze.

Papa telde de zakjes en controleerde alle namen. 'Ik zie geen zakje voor mevrouw Daisy', zei hij.

Rebeca en Melissa keken elkaar aan.

'We wilden haar geen zakje geven', zei Rebeca. 'Ze heeft een hekel aan kinderen.'

Papa fronste. 'Het is onze traditie om met alle burens te delen. Vinden jullie niet dat we een zakje voor mevrouw Daisy moeten maken?'

Rebeca en Melissa wisten dat papa gelijk had. Ze vulden nog

een zakje en zetten er 'mevrouw Daisy' op.

Ze deelden de zakjes uit aan de burens. Uiteindelijk kwamen ze bij de deur van mevrouw Daisy.

Wat als ze de traktatie niet lekker vond? Wat als ze tegen hen zou gaan schreeuwen?

De meisjes haalden diep adem. Toen klopten ze op de deur.

'Wie is daar?' vroeg mevrouw Daisy. Ze deed de deur open en keek naar hen. Ze had kort wit haar. Ze zag er niet echt eng uit.

Rebeca en Melissa wisten even niet wat ze moesten zeggen.

'Wij zijn uw bovenburens', zei Rebeca.

Melissa overhandigde het zakje. 'We hebben wentelteefjes voor u gemaakt. Vrolijk kerstfeest!'

'O, bedankt! Ik ben dol op wentelteefjes.' Mevrouw Daisy nam het zakje aan. 'Dus jullie zijn mijn nieuwe burens? Ik wilde

graag kennismaken, maar ik dacht dat jullie oude mensen zoals ik misschien niet leuk zouden vinden.'

Rebeca en Melissa keken elkaar met grote ogen aan. 'We dachten dat u kinderen niet leuk vond!' zei Rebeca.

Mevrouw Daisy lachte. 'Ik hou van kinderen! Kom maar binnen. Ik zal jullie foto's van mijn kleinkinderen laten zien.'

Ze liepen allemaal het appartement van mevrouw Daisy binnen. Overal stonden bloemen en hingen familiefoto's.

'Ga maar zitten. Ik heb net wat passievruchtsap gemaakt', zei mevrouw Daisy. Ze schonk het sap in bekertjes. 'Ik denk dat het heerlijk zal smaken bij deze lekkere wentelteefjes.'

De meisjes en hun ouders pakten de bekertjes met sap. Het was heerlijk!

Ze leerden de namen van de kleinkinderen van mevrouw Daisy. Ze luisterden zelfs naar wat kerstmuziek met haar.

Rebeca en Melissa hadden zich vergist. Mevrouw Daisy was lief. En ook grappig! Kerstwentelteefjes bakken was een geweldige traditie. Dit jaar hadden ze er een nieuwe vriendin door gevonden. ●

ILLUSTRATIES: SHAWNA J.C. TENNEY

Door een klein kerstgebaar sloten ze vriendschap.